

РЕШЕНИЕ

№ 6004

гр. София, 02.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска

Ванина Колева

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **6087** по описа за **2020** година докладвано от съдия Радина Карамфилова-Десподска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – 228 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], предявена, чрез адв. Г. Д., срещу решение № 107095 от 02.06.2020 г., постановено по н.а.х.д. № 14672 по описа за 2019 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 10-ти състав.

С касационната жалба се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК), във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Касаторът счита, че са налице допуснати нарушения на процесуалните правила водещи до отмяна на въззивното решение. Счита, че не е налице основание за приложение на разпоредбата на чл. 40, ал. 2 от ЗАНН, тъй като със съставяне на акта в отсъствие на нарушителя е осъществено нарушение на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН, чл. 42, т. 8 от ЗАНН, чл. 43, ал.1 от ЗАНН и чл. 44 от ЗАНН. Не било налице и основание за прилагане на разпоредбата на чл. 40, ал.2 от ЗАНН, тъй като нарушителят бил известен и откриваем и за дата на съставяне на АУАН не бил призован. Не била определена вярно и датата на извършване на нарушението, което препятствало да се определи началният момент от който започват да течът сроковете по чл. 34 от ЗАНН. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществуващото на

спора, с което да бъде отменено наказателното постановление.

Касаторът – [фирма], чрез процесуалния си представител, поддържа касационната жалба и препраща към доводите изложени в касационната жалба.

Ответникът – Дирекция „Инспекция по труда“, чрез юрк. С., оспорва жалбата като неоснователна и моли за оставяне в сила на решението на СРС като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното от страна на касатора адвокатско възнаграждение. Представителят на Софийската градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен съд София – град, XXII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира обжалваното съдебно решение е валидно, допустимо и правилно.

С обжалвания съдебен акт съдът е потвърдил наказателно постановление № 22-005956/09.08.2019 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място], с което е наложена имуществена санкция на основание чл. 416, ал. 5 от КТ вр. с чл. 415, ал.1 от КТ в размер на 3000 лева за извършено административно нарушение по чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда от страна на [фирма].

За да постанови този резултат съдът след преценка в съвкупност на събраните по делото писмени и гласни доказателствени средства, от правна страна е приел, че АУАН и обжалваното НП са издадени от компетентни длъжностни лица, в сроковете по чл. 34 от ЗАНН, като били спазени и изискванията на чл. 42 и чл. 52 от ЗАНН и, че при издаването им не са допуснати съществени процесуални нарушения. По същество на спора въззивния съд е изложил съображения, че нарушението е безспорно доказано от обективна и субективна страна, квалифицирано е правилно от наказващия орган. Съдът счел, че размерът на наложената административна санкция е завишен, поради непредставянето на доказателства от АНО, които да обосноват налагането на друг такъв. По изложените съображения съдът е достигнал до извода, че административнонаказателната отговорност на дружеството - касатор е ангажирана законосъобразно, поради което е изменил НП.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Решението е правилно и законосъобразно, съответно на материалния закон и постановено без допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила по аргументите изложени в него.

Не са налице наведените в жалбата касационни основания.

Настоящият касационен състав споделя всички изложени мотиви от въззивния съд, поради което и на основание чл. 221, ал. 1, изр.2 от АПК, същите не следва да се преповтарят.

Изводите на първоинстанционния съд за доказаност на нарушението и за липса на процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство кореспондират на установената правилно фактическа обстановка се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция, като същите са в съответствие с материалния закон и събраните по делото доказателства.

Касационната инстанция не споделя изводите на въззивния съд относно липсата на надлежно връчване на АУАН на санкционираното дружество.

Неоснователни са оплакванията на касатора за нарушение на процедурата по връчване на АУАН и по конкретно нарушение на хипотезата на чл. 40, ал. 2 от ЗАНН. Видно от писмото от 17.05.2019 г., изпратено до управителя на дружеството, с приложени в него 8 броя АУАН, включително и процесния, същото е с изх. № 19052276. От приложеното по делото Известие за доставка, № RPS 1040081EORO, е видно, че същото е получено от Е. С., управител на дружеството. В него е посочен същият изходящ номер на писмото - 19052276. Поради което, настоящата инстанция приема, че предвид писмените доказателства, приложени по делото, АУАН е надлежно връчен на санкционираното дружество, поради което същото не е било лишено от възможността да изрази становище, да осъществи и изпълни дължимото правно поведение. В допълнение, настоящият състав прави и следното уточнение - видно от Покана за връчване на АУАН, отправена до дружеството на основание чл.40, ал.4 от ЗАНН, същото е поканено да се яви в Дирекция „Инспекция по труда“-гр.С. на 15.05.2019 г. Същата е получена от В. Н. Д., упълномощен представител на [фирма] /съгласно заповед № 1/06.03.2019г. на управител на [фирма] - л. 40/ на 13.05.2019 г. В указания срок в ДИТ-С. не се е явил представител на дружеството, поради което на основание чл. 40, ал.2 от ЗАНН е съставен АУАН № 22-005956 от 15.05.2019 г. в отсъствие на нарушителя. По тези съображения, настоящият състав приема, че липсва нарушение на процедурата по съставяне на акта, поради което дружеството не е било лишено от възможността да упражни своите права на защита в пълен обем, като представи възражения и доказателства в законовия срок и организира защитата си.

В случая е безспорно доказано и е установено, че касаторът е нарушил разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от КТ на 13.05.2019 г., като не е изпълнил дадено на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ, с протокол за извършена проверка с изх. № 19063821/13.05.2019 г. предписание под № 3, касаещо изплащането от страна на работодателя [фирма] уговореното трудово възнаграждение на писмено посочените работници и служители на дружеството с неизплатени възнаграждения, за положения от тях труд за м.07.2018 г., съгласно чл.128, т. 2 КТ. Даденият срок за изпълнение на предписанието е 12.04.2019 г.

Нарушението е свързано с неизпълнение на дадено задължително за работодателя предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ, като изпълнението на задължителните предписания е обвързано със срок, а нарушението се счита осъществено от момента на изтичане на съответния срок. Към момента на извършване на последваща проверка не са представени доказателства и не е установено изпълнение на предписанието, за които е бил определен срок за изпълнение до 12.04.2019 г. След тази дата, нарушението по чл. 415, ал.1 КТ се смята за довършено.

Разпоредбата на чл. 128, т. 2 от КТ е императивна, като нарушаването ѝ се

осъществява чрез бездействие, а неспазването на задълженията произтичащи от нея, дава основание, по преценка на контролните органи /арг. от чл. 404, ал. 1 от КТ/ за издаването на принудителна административна мярка „задължително предписание” по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ, което след като е влязло сила, работодателят е бил длъжен да изпълни. Предвид, че нарушението – неизпълнение на дадено предписание винаги и безусловно се осъществява чрез бездействие, то след изтичане крайния срок за изпълнението му в случая - 12.04.2019 г., то се счита за извършено.

Задължителното предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ е принудителна административна мярка, подлежаща на обжалване по реда на АПК – чл. 405, изр. 1 КТ. След влизане на предписанието в сила съдът следи единствено за изпълнението на същото, тъй като фактическият състав на нарушението, за което е ангажирана административно-наказателната отговорност включва от обективна страна единствено неизпълнение на това предписание. В тази връзка всякакви доводи изложени в касационната жалба за незаконосъобразност не следва да се обсъждат в настоящото производство. Няма спор, че предписанието не е изпълнено съобразно установеното по делото. Даденото предписание е самостоятелен акт който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. Несвоевременното изплащане на трудовите възнаграждения за положен труд е свързано с неблагоприятни последици за работника или за служителя. В случая не е установено, предписанието да е било обжалвано и е влязло в сила. Софийският районен съд е постановил обжалваното решение след точен и обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено твърдяното нарушение и обстоятелствата, при които е извършено, като е формирал изводи, които настоящият състав споделя, като оплакванията в касационната жалба в тази насока са неоснователни.

Съгласно разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от КТ, който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10000 лв. В случая няма спор, че е осъществен състава на вмененото административно нарушение, което е санкционирано със законоустановения размер на имуществена санкция по чл. 415 ал. 1 от КТ, а определената от съда имуществена санкция е в

Настоящият съдебен състав намира, че и преценката на първоинстанционния съд относно размера на наказанието е правилна с оглед конкретните данни, установени по делото. Административно-наказващият орган е изложил мотиви във връзка с индивидуализация на наказанието, от които се установяват данни да са извършени други подобни нарушения, което в случая е утежняващо вината обстоятелства. Настоящата инстанция намира, че санкция в определения размер от 3 000 лева по чл. 414, ал. 3 от КТ отговаря на обществената опасност и тежестта на нарушението и с нея могат да бъдат постигнати целите на наказанието.

Съдът споделя и доводите на СРС, за липса на основания за приложение на чл.415в от КТ. В тълкувателно решение № 3/10.05.2011 г. на ВАС по тълкувателно дело № 7/2010 г. на ОСК е посочено, че специалният състав на маловажно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН.

С оглед на гореизложеното настоящия съдебен състав намира, че не са налице посочените в жалбата касационни основания, поради което касационната жалба е неоснователна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноси по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноси за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер. По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо и второ АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, Административен съд – София град, XXII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от № 107095 от 02.06.2020 г., постановено по н.а.х.д. № 14672 по описа за 2019 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 10-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ съдебни разноси по делото в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.